

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobkyně: **Městská nemocnice Ostrava**, příspěvková organizace, IČO: 00635162
sídlem Nemocniční 898/20A, 702 00 Ostrava
zastoupené advokátem Mgr. Markem Šimkou
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí Ministra pro místní rozvoj ze dne 20. 10. 2023,
č. j. MMR-50547/2023-26,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra pro místní rozvoj ze dne 20. 10. 2023, č. j. MMR-50547/2023-26, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 17 363 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Marka Šimky, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 23. 12. 2023 k Městskému soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhala přezkumu rozhodnutí ministra pro místní rozvoj (dále jen „ministr“) ze dne 20. 10. 2023, č. j. MMR-50547/2023-26 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr o námitkách žalobkyně, coby příjemce dotace, rozhodl tak, že potvrdil jako oprávněné Opatření Ministerstva pro místní rozvoj, odboru řízení operačních programů, coby poskytovatele dotace (dále jen „žalovaný“) ze dne 22. 3. 2023.
2. Opatřením poskytovatele dotace byla žalobkyně informována o nevyplacení části dotace poskytnuté z Integrovaného regionálního operačního programu (dále jen „IROP“) ve výši 10 %, tj. částky 1 260 593,73 Kč, nárokové v žádosti o platbu číslo CZ.06.3.05/0.0/0.0/16_034/0005181/ 2022/001/POST v rámci projektu registrační číslo CZ.06.3.05/0.0/0.0/16_034/0005181 s názvem „Klinický informační systém“ (dále jen „Opatření“).
3. Ke korekci dotace došlo na základě kontroly Centra pro regionální rozvoj České republiky (dále jen „Centrum“), jako zprostředkujícího subjektu Řídícího orgánu Integrovaného regionálního operačního programu (dále jen „ŘO IROP“) z důvodu porušení zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZZVZ“) při zadávání nadlimitní veřejné zakázky s názvem „Dodávka a implementace Klinického informačního systému“ (dále jen „veřejná zakázka“), číslo veřejné zakázky VZ 0002, zadávané v otevřeném zadávacím řízení dle § 56 ZZVZ, jež bylo zahájeno dne 23. 2. 2021 odesláním formuláře oznámení o zahájení zadávacího řízení do Věstníku veřejných zakázek (dále jen „zadávací řízení“), neboť žalobkyně:
 - porušila § 36 odst. 1 ZZVZ a zásadu zákazu diskriminace zakotvenou v § 6 odst. 2 ZZVZ, když požadovala dodání licencí klinického informačního systému vázaných na jednotlivá lůžka, čímž stanovila zadávací podmínky tak, že určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu a vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže, když takovou licenční politiku na trhu nabízel pouze dodavatel Medsol s. r. o., IČO: 24201596, se sídlem Lužná 591/4, 160 00 Praha (dále jen „vybraný dodavatel“), se kterým následně dne 12. 11. 2021 uzavřela smlouvu o dílo a smlouvu o podpoře a rozvoji systému (dále jen „Zjištění A.1“);
 - a dále porušila § 36 odst. 1 ZZVZ a § 73 odst. 6 písm. b) ZZVZ společně se zásadou přiměřenosti zakotvenou v § 6 odst. 1 ZZVZ a zásadou zákazu diskriminace zakotvenou v § 6 odst. 2 ZZVZ tím, že stanovila požadavek na prokázání splnění technické kvalifikace člena realizačního týmu „Vedoucí realizačního týmu“ v rozsahu nepřiměřeném předmětu veřejné zakázky, když požadovala předložení „2 referenčních projektů spočívajících v dodávce a implementaci klinického informačního systému jako zdrav. prostředku třídy II pro ARO/JIP“, kdy tento požadavek lze současně považovat za nadbytečný a bezdůvodně omezující hospodářskou soutěž, přičemž tento postup mohl mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky (dále jen „Zjištění A.2“).

II. Napadené rozhodnutí

4. Žalobkyně podala proti Opatření odůvodněné námitky, doručené dne 6. 4. 2023.

5. První část námitek se vztahovala ke *Zjištění A.1.* Žalobkyně předně uvedla, že stanovila ve vztahu k licencování lůžek neutrální zadávací podmínky, založené čistě na svých legitimních potřebách. K tomu dále uvedla, že svou odpovědí č. 8 ve vysvětlení zadávací dokumentace č. 3, tedy že „[z]adavatel požaduje multilicenci pro uživatele a licence pro 9 lůžek (cena 7a rozšíření vč. licencí o další lůžko je součástí přílohy č. 4)“, pouze konstatovala, že nevyžaduje multilicenční politiku ve vztahu k lůžkům a že stanovila zadávací podmínky bez ohledu na konkrétní licenční politiky dodavatelů. Formulaci „Licence pro 9 lůžek“ je dle žalobkyně nutné chápat tak, že požadovala, aby součástí dodávky byla licence pro 9 lůžek, což je dáno prostorovým omezením ARO, a to bez ohledu na to, jaký konkrétní licenční mechanismus dodavatel použije. Dle žalobkyně nebyla ani v zadávací dokumentaci, ani v rámci vysvětlení zadávací dokumentace, požadována pouze licence na jednotlivá lůžka. Žalobkyně v námitkách dále uvedla, že vybraný dodavatel nebyl jediným relevantním dodavatelem, neboť obchodní společnost Philips také realizuje licence vztažené k jednotlivým lůžkům (řešení Philips nabízí společnost SNT Plus s.r.o.). Na evropském trhu je, dle žalobkyně, k dispozici rovněž řešení společnosti General Electric (GE), které v České republice nabízí společnost medisap s.r.o.
6. Ve druhé části podaných námitek žalobkyně reagovala na *Zjištění A.2.* Žalobkyně k požadavku realizace referenčních projektů vztahujících se ke zdravotnickému prostředku II. třídy vymezila, že kategorizace zdravotnických prostředků vychází z evropské legislativy, přičemž zdravotnické prostředky třídy IIa nebo IIb (souhrnně třída II.) jsou definovány i v jiných státech Evropské unie, a proto by taková reference či zkušenost dle zadávací dokumentace byla pro zadavatele uznatelná. Žalobkyně ve svých námitkách dále poukazovala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2021, sp. zn. 29 Af 63/2020-213 a na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“), ze dne 14. 2. 2020, sp. zn. ÚOHS-S0229/2019/VZ, ze kterých dle žalobkyně plyne, že požadavky na referenční zakázky u vedoucího realizačního týmu proto odpovídají předmětu poptávaného plnění a zadavatel prostřednictvím daných podmínek minimalizuje riziko, že budoucí vybraný dodavatel nebude schopen předmět plnění veřejné zakázky realizovat řádně.
7. Závěrem žalobkyně navrhla provést revizi posouzení obou zjištění, neboť byla přesvědčena o tom, že se zjištěných pochybení nedopustila a žalovaný věc neposoudil správně.
8. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 23. 10. 2023.
9. K námitkám vztahujícím se ke *Zjištění A.1.* ministr uvedl, že žalobkyně v rámci vysvětlení zadávací dokumentace č. 3 jasně stanovila, že požaduje licenci na 9 lůžek, tedy licenci na konkrétní počet lůžek, nikoli, že umožňuje podat nabídku bez ohledu na konkrétní licenční politiku, jak se snaží dovodit ve svých námitkách. Tuto skutečnost stvrzuje dodatek uvedený v závorce odpovědi na dotaz č. 8, tedy, že cena za rozšíření včetně licence o další lůžko je součástí přílohy č. 4. Z takové formulace nelze dle ministra dovodit jiný závěr, než že žalobkyně požadovala licenci na jednotlivá lůžka. Ministr dále konstatoval, že z prezentace společnosti Philips v této věci nelze stanovit žádné podpůrné závěry, které by potvrzovaly tvrzení žalobkyně, a to, že by společnost Philips nabízela klinický informační systém odpovídající zadávacím podmínkám, tedy, že toto řešení splňovalo politiku licencí po jednotlivých lůžkách.
10. Ve vztahu ke *Zjištění A.2.* ministr konstatoval, že žalobkyně stanovila požadavek na technickou kvalifikaci vedoucího realizačního týmu ve výši dvou projektů s minimální

hodnotou 5 mil. Kč bez DPH každý. Tento požadavek byl však nepřiměřený vzhledem k předpokládané hodnotě veřejné zakázky (cca 17,7 mil. Kč bez DPH), neboť představoval více než 56 % této hodnoty. Takto nastavený požadavek omezil hospodářskou soutěž, protože jej mohl splnit pouze jeden dodavatel na trhu. Ačkoli žalobkyně tvrdí, že zkušenosti se zdravotnickými prostředky II. třídy dle evropské legislativy měly být uznatelné i ze zahraničí, žádný jiný dodavatel takovou referenci nepředložil. Ani společnost medisap s.r.o., která se necítila diskriminována, nesplnila všechny požadavky. To podle kontrolního orgánu ukazuje, že nastavení kvalifikace bylo natolik omezující, že jej mohl splnit pouze jeden subjekt, a tudíž nelze tvrdit, že zahraniční zkušenosti byly reálně uznatelné. V reakci na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2021, sp. zn. 29 Af 63/2020-213, ministr uvedl, že nejde o přílehlavý případ, protože v dané věci byla požadovaná kvalifikace vedoucího projektu stanovena v rozsahu 10 % hodnoty zakázky, zatímco zde šlo o více než 56 %. Navíc v daném případě existovalo více dodavatelů, kteří kvalifikaci splňovali, a byly podány dvě nabídky – což zde nenastalo. K rozhodnutí ÚOHS ze dne 14. 2. 2020, sp. zn. ÚOHS-S0229/2019/VZ, ministr uvedl, že v tomto případě ÚOHS uznal omezení soutěže, ale pouze na základě konkrétního a věcně podloženého odůvodnění zadavatele. V nynějším případě však zadavatel nepředložil konkrétní důvody, proč právě požadavek na dva projekty v hodnotě 5 mil. Kč je nezbytný pro ochranu zdraví a života pacientů.

11. Závěrem ministr shrnul, že po posouzení veškerých předložených podkladů nelze dospět k jinému závěru, než že Opatření poskytovatele dotace je třeba považovat za oprávněné.

III. Žaloba

12. V rámci *první části žaloby* žalobkyně vyjádřila nesouhlas se závěrem žalovaného, že zadávací dokumentace obsahovala konkrétní požadavek na způsob licencování ve vztahu k lůžkům. Tvrdila, že takový požadavek ze zadávací dokumentace nevyplýval a výklad žalovaného byl chybný. Žalobkyně namítala, že žalovaný vyložil zadávací podmínky izolovaně, bez zohlednění celkového kontextu dokumentace a bez respektování zásady racionálního výkladu. Výklad žalovaného byl podle žalobkyně nelogický a předpokládal nekonzistentní postup zadavatele. Podle žalobkyně byla zadávací dokumentace od počátku nastavena neutrálně ve vztahu k licencování lůžek, přičemž nebyl stanoven konkrétní model (např. multilicence či licence na jednotlivá lůžka). Tento přístup byl zachován i ve vysvětleních zadávací dokumentace. Žalobkyně poukazovala na to, že příloha č. 4 zadávací dokumentace obsahovala fakultativní položku „cena za další připojené lůžko“, která nebyla součástí hodnocení nabídek, což podle ní potvrzovalo neutrální přístup k licenční politice. Pokud by konkrétní dodavatel zvolil na lůžka multilicenci, cenu za další lůžka by neuvedl, pokud by naopak zvolil licenci pro jednotlivá lůžka, cenu za další lůžko by uvedl. Proto tato položka nebyla součástí hodnocení, neboť dodavatelé s licencemi pro jednotlivá lůžka by měli celkovou nabídkovou cenu o tuto položku vyšší. Žalobkyně dále tvrdila, že nikdy nedošlo ke změně zadávacích podmínek, neboť nebyly splněny formální ani materiální podmínky pro jejich změnu. Vysvětlení zadávací dokumentace č. 3 podle ní nepředstavovalo změnu, ale pouze upřesnění.
13. Ve *druhé části žalobní argumentace* žalobkyně namítala, že žalovaný nesprávně posoudil důkazy předložené žalobkyní, zejména prezentace a vyjádření společností SNT Plus s. r. o. a medisap s. r. o., které podle ní potvrzovaly, že na trhu existovalo více dodavatelů nabízejících licencování na jednotlivá lůžka. Žalobkyně uváděla, že kromě vybraného

dodavatele existovaly i další subjekty, které nabízely řešení odpovídající výkladu žalovaného, konkrétně společnosti medisap s. r. o. (řešení GE) a společnost SNT Plus s. r. o. (řešení Philips), čímž je vyvrácen závěr žalovaného o diskriminaci ostatních dodavatelů. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, neboť skutkový stav nezjistil dostatečně důsledně a opomněl relevantní důkazy (ohledně dalších dodavatelů), které mu žalobkyně předložila.

14. Ve *třetí části žaloby* žalobkyně zdůrazňovala, že předmět veřejné zakázky byl pro ni zásadní, a proto stanovila přísnější technické kvalifikační požadavky, které řádně odůvodnila. Tyto požadavky se týkaly konkrétní osoby v realizačním týmu, nikoliv dodavatele jako právnické osoby, což žalovaný nesprávně opomněl. Žalovaný nesprávně odmítl aplikaci rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2021, sp. zn. 29 Af 63/2020, přestože žalobkyně citovala pouze obecný právní závěr, nikoliv skutkově identickou situaci. Tento rozsudek podle ní potvrzoval, že u kritických zakázek byl zadavatel oprávněn stanovit přísnější kvalifikační podmínky. Žalovaný nesprávně uzavřel, že kvalifikační požadavky byly nepřiměřené, protože je údajně mohl splnit pouze jeden dodavatel. Žalobkyně namítala, že omezení soutěže samo o sobě neznamenalo nezákonnost, pokud byly požadavky řádně odůvodněny, což v tomto případě byly. Finanční limit referenční zakázky (cca 28 % předpokládané hodnoty) podle ní nebylo možné považovat za excesivní. Žalobkyně odkazovala na rozhodnutí předsedy ÚOHS ze dne 17. 12. 2019, sp. zn. ÚOHS-R0172/2019/VZ, které potvrzovalo, že i zakázka splnitelná jediným dodavatelem mohla být zákonná, pokud byly požadavky přiměřené a odůvodněné. Žalovaný podle ní rigidně posuzoval odůvodnění bez ohledu na specifické potřeby žalobkyně jako zadavatelky. Žalobkyně přitom jasně uvedla, že cílem bylo eliminovat riziko neodborného plnění, což byl u kritického systému legitimní požadavek. Nesouhlasila s postupem žalovaného, který vynásobil finanční limit jedné referenční zakázky počtem požadovaných referencí. Tento přístup považovala za nelogický, neboť finanční objem referenční zakázky vyjadřoval složitost realizace a počet referencí ověřoval opakovanost a stabilitu zkušeností. Žalobkyně podrobně vysvětlila, proč byla zkušenost vedoucího realizačního týmu zásadní – např. kvůli přenosu dat z přístrojů na ARO/JIP, kde mohlo selhání vést až ke smrti pacienta. Žalovaný podle ní neprokázal, že by podmínku mohla splnit pouze jedna osoba, ani že se zahraniční dodavatelé nezúčastnili kvůli kvalifikační podmínce, a tento závěr tak nebyl podložen. Zadávací podmínky se podle žalobkyně stanovují před zahájením řízení – jejich zákonnost nelze hodnotit zpětně podle výsledku řízení.
15. V *poslední části žalobní argumentace* označila žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění, a to nedostatečné odůvodnění nepoužitelnosti zahraničních referencí, byť žalobkyně v předešlých námitkách uvedla důvody, proč jsou i zahraniční reference uznatelné. Dále se žalovaný dle mínění žalobkyně nedostatečně vyjádřil k tomu, proč nepovažuje stanovisko společnosti medisap s. r. o. za relevantní. Pasáž napadeného rozhodnutí věnující se srovnání odůvodnění nastavení podmínky technické kvalifikace, které poskytla žalobkyně, s odůvodněním, které bylo předloženo jiným zadavatelem ve věci řešené ÚOHS (pod sp. zn. ÚOHS-S0229/2019/VZ), rovněž neposkytuje bližší odůvodnění.
16. Závěrem podané žaloby žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 6. 2. 2024 v první řadě odmítl tvrzení žalobkyně, že zadávací dokumentace byla neutrální ve vztahu k licenční politice. Podle žalovaného bylo z dokumentace, zejména z přílohy č. 1 a následného vysvětlení č. 3, zcela zřejmé, že zadavatel požadoval multilicenci pro uživatele a konkrétní počet licencí pro 9 lůžek. Tento požadavek byl dále potvrzen i požadavkem na nacenění dalšího připojeného lůžka v příloze č. 4. Žalovaný zdůraznil, že vysvětlení zadávací dokumentace bylo závaznou součástí zadávacích podmínek a nelze jej považovat pouze za upřesnění. Výklad žalobkyně, že šlo o neutrální požadavek, označil za nesprávný a odporující jazykovému i systémovému výkladu dokumentace.
18. Dále žalovaný reagoval na námitku, že na trhu existovali i jiní dodavatelé schopní splnit požadavky. Tvrdil, že žalobkyní předložené důkazy (např. prezentace společnosti Philips nebo odkazy na webové stránky SNT Plus) neprokazovaly, že by tyto firmy nabízely řešení odpovídající požadovanému licenčnímu modelu. Podle žalovaného byl v době zahájení řízení jediným dodavatelem s požadovanou certifikací CE pro zdravotnický prostředek II. třídy a dostatečnými referencemi právě vybraný dodavatel. Společnost STAPRO s. r. o. sice certifikaci měla, ale nesplňovala požadovaný počet referenčních projektů. Žalovaný rovněž uvedl, že i když se společnost medisap s. r. o. necítila být diskriminována, nesplňovala všechny požadavky zadávací dokumentace.
19. Ve třetí části vyjádření se žalovaný věnoval otázce přiměřenosti technické kvalifikace. Tvrdil, že požadavek na vedoucího realizačního týmu, aby měl zkušenost se dvěma projekty v hodnotě minimálně 5 milionů Kč bez DPH, byl nepřiměřený vzhledem k celkové hodnotě zakázky. Tento požadavek podle něj vedl k tomu, že jej mohl splnit pouze jeden dodavatel, čímž došlo k omezení hospodářské soutěže. Žalovaný odmítl argumentaci žalobkyně, že šlo o opatření k ochraně zdraví a života pacientů, neboť toto odůvodnění považoval za obecné a nedostatečně konkrétní. Odkazy na judikaturu, které žalobkyně uvedla, označil za nepřiléhavé, protože se týkaly odlišných skutkových okolností. Závěrem žalovaný konstatoval, že zadavatel neprokázal objektivní potřebu takto přísného kvalifikačního požadavku, a proto jej považoval za diskriminační.
20. K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ministr zohlednil veškeré relevantní argumenty obsažené v námitkách proti Opatření. Rozhodně nejde o vlastní podstatu nepřezkoumatelnosti spočívající ve vážných vadách rozhodnutí (nemožnost zjistit v něm obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno, včetně vypořádání námitek účastníka řízení). Neztotožnění se se skutkovými a právními závěry ministra proto není důvodem způsobujícím nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (obdobně např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 212/2006-76 nebo rozsudek č. j. 2 As 252/2018-21).
21. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobkyně

22. V podání ze dne 26. 2. 2024 žalobkyně poukázala na to, že žalovaný sám připustil, že původní zadávací dokumentace neobsahovala konkrétní požadavek na licencování lůžek. Shrnula, že výslovně neomezila obchodní model licencování – na rozdíl od uživatelů, kde multilicenci specifikovala záměrně. Podle ní žalovaný účelově překrucoval význam odpovědi na dotaz č. 8 a ignoroval racionální výklad dokumentace. Dále zopakovala, že fakultativní cenová

položka za další lůžko nevstupovala do hodnocení, což by nebylo možné, pokud by byl požadován konkrétní licenční model.

23. K otázce alternativních dodavatelů žalobkyně připomněla, že v podané žalobě nově doložila, že společnost SNT Plus s. r. o. (nabízející řešení Philips) nebyla zadávacími podmínkami omezena, což vyplývá z jejího vyjádření.
24. V oblasti technické kvalifikace žalobkyně opětovně zdůraznila, že omezení soutěže na jednoho dodavatele není samo o sobě nezákonné, pokud je řádně odůvodněné. Uvedla, že požadavek na zkušenosti vedoucího týmu byl legitimní vzhledem k povaze zakázky, která se týkala kritického systému KIS. Argumentovala, že zkušenosti mohly být získány i v zahraničí, a že žalovaný nesprávně předpokládal, že absence zahraničních nabídek znamená diskriminaci. Kritizovala také, že žalovaný neupřesnil, jaké další odůvodnění by očekával, a že jeho přístup může vést k ohrožení nemocnic jako zadavatelů.
25. Závěrem žalobkyně setrvala na podané žalobě a argumentaci v ní uvedené.

VI. Jednání před soudem

26. Při jednání konaném dne 28. 11. 2025 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.
27. Zástupce žalobkyně shrnul podstatu žalobní argumentace, tak jak byla uvedena v podané žalobě a replice. K tomu předložil soudu e-mailovou komunikaci mezi žalobkyní a společností SNT Plus s. r. o. (nabízející řešení Philips) z 19. 3. 2023, z 6. 3. 2024 a z 11. 3. 2024, kterou navrhl k důkazu. Závěrem zástupce žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.
28. Žalovaný odkázal na vyjádření k žalobě a na obsah napadeného rozhodnutí, na jehož závěrech setrval. Závěrem navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
29. Část žalobkyní navržených důkazů soud neprovedl, neboť se jednalo o listiny (*prezentace řešení společnosti SNT Plus s. r. o. - FN Motol; vyjádření společnosti medisap s. r. o.*), které jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází a kterým se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS); případně se jednalo o návrhy důkazů, které soud shledal s ohledem na níže vyslovený právní názor pro posouzení věci nadbytečnými (*prezentace řešení společnosti SNT Plus s.r.o. - Novotného lávka; Zadávací podmínky obdobné veřejné zakázky; výslech vedoucího Odboru informačních a komunikačních technologií žalobkyně J. R.*).
30. Soud provedl důkaz e-mailovou komunikací společnosti SNT Plus s. r. o. ze dne 19. 12. 2023 a ze dne 11. 3. 2024. Přesto, že tento důkazní prostředek vznikl až po vydání napadeného rozhodnutí, popisuje skutečnosti, které existovaly v době zadávacího řízení na veřejnou zakázku. Ředitel pro rozvoj společnosti SNT Plus s. r. o. v e-mailovém vyjádření ze dne 19. 12. 2023 uvedl, že „[v] současné době již klinický systém ICCA společnosti Philips nenabízíme, ale v minulosti jsme se této oblasti věnovali. Licenční politika byla výrobcem nastavena tak, že se kupovala licence na lůžko (tj. počet lůžek JIPu = počet licencí ICCA). Pro připojování dalších zařízení jako jsou ventilátory, pumpy apod. již žádné licence nebyly nutné. Nicméně bylo nutné pořídit příslušný HW (datové koncentrátoři a datové kabely).“ V e-mailovém vyjádření ze dne 11. 3. 2024 pak mj. uvedl, že „[ř]ešení KIS ICCA od spol Philips je ZP (zdravotnický prostředek

– pozn. soudu) a bylo takto certifikováno také v roce 2018. Naše společnost přebírá klasifikaci výrobců a nerozhoduje o tom, co je a co není ZP a případně jaké třídy.“

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

31. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování ministra (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
32. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
33. Žalobkyně zahájila zadávací řízení na veřejnou zakázku odesláním oznámení o zahájení zadávacího řízení k uveřejnění do Věstníku veřejných zakázek dne 23. 2. 2021 a následně zveřejnila na svém profilu zadavatele zadávací dokumentaci k veřejné zakázce. Ve lhůtě pro podání nabídek obdržela žalobkyně jednu nabídku, a to od vybraného dodavatele.
34. Na základě administrativního ověření veřejné zakázky provedeného k žádosti o platbu č. CZ.06.3.05/0.0/0.0/16_034/0005181/2022/001/POST, v rámci které byly nárokovány k proplacení výdaje určené na financování veřejné zakázky, bylo zjištěno porušení ZZVZ. Následně došlo k vydání Opatření, proti kterému podala žalobkyně námitky, jak je již uvedeno shora.
35. Soud o věci uvažil následovně.
36. Soud pro přehlednost vypořádal jednotlivé žalobní námitky v návaznosti na zjištění, ke kterým se vztahují.
37. Ke *Zjištění A.1* žalobkyně namítala, že zadávací dokumentace neobsahovala konkrétní požadavek na způsob licencování ve vztahu k jednotlivým lůžkům, ale licence k lůžkům mohla být realizována rovněž jako multilicence.
38. Soud se předně zabýval zněním zadávací dokumentace. V příloze č. 1 zadávací dokumentace je na str. 10-11 uvedeno, že žalobkyně požaduje software: „[l]icence ASW, **multilicence na uživatele**, implementace – dodávka zahrnuje veškeré licence potřebné k provozu a integraci klinického informačního systému na straně dodávaného KIS. Licence zahrnují **pokrytí užívání systému na ARO (aktuálně 9 lůžek, možné budoucí rozšíření)**, datová rozhraní do stávajících informačních a komunikačních systémů MN Ostrava a datová rozhraní na zdravotnické přístroje. Implementace klinického informačního systému zahrnuje přizpůsobení systému prostředí nemocnice, zaškolení administrátorů systému, koncových uživatelů v rozsahu **cca 70 účastníků** (lékaři a sestry) i potřebnou dokumentaci. Datová rozhraní na informační a komunikační systémy nemocnice – licence, implementace rozhraní potřebná ze strany KIS na stávající informační a komunikační systémy MN Ostrava pro přenos patientských a laboratorních dat do klinického informačního systému. Další potřebné licence pro **neomezený počet uživatelů** (např. databázové, Windows CAL pro 21 ks pracovních stanic).“ (důraz doplněn soudem).

39. Následně žalobkyně zveřejnila celkem 4 vysvětlení zadávací dokumentace vztahující se k veřejné zakázce.
40. V rámci vysvětlení zadávací dokumentace č. 3 položil uchazeč dotaz č. 8 ke znění zadávací dokumentace v tomto znění: „[j]e požadována multilicence na neomezený počet lůžek a uživatelů?“ Žalobkyně na uvedený dotaz odpověděla, že „[z]adavatel požaduje **multilicenci pro uživatele a licence pro 9 lůžek** (cena za rozšíření vč. licencí o další lůžko je součástí přílohy č. 4).“ (důraz doplněn soudem).
41. Následující dotaz č. 9 vysvětlení zadávací dokumentace č. 3 zněl: „[z]adavatel v ZD uvedl aktuální počet lůžek (9) a počet koncových uživatelů (70), **ale požaduje multilicenci jen pro uživatele a ne pro lůžka**. Proč Zadavatel upřednostňuje právě tento model licencování a nepožaduje multilicenci také na lůžka? Takový požadavek je diskriminační vůči firmám, které mají jinou licenční politiku, což je ještě podtrženo tím, že Zadavatel cenu licencí za další lůžka, jejichž pořízení Zadavatel již v ZD avizuje („aktuálně 9 lůžek, možné budoucí rozšíření“), nezapočítává do soutěžní ceny.“ Žalobkyně na uvedený dotaz reagovala konstatováním, že „[z]adavatel definuje požadavky na KIS dle svých skutečných potřeb, nikoli dle potřeb a licenční politiky potenciálních dodavatelů. **Počet lůžek je dán objektivním smluvním ujednáním, počet uživatelů reálným odhadem, který se v současné době dynamicky vyvíjí v řádu jednotek stovek.** Dotaz „Proč Zadavatel upřednostňuje právě tento model licencování a nepožaduje multilicenci také na lůžka?“ není dotaz v souladu s § 98 ZZVZ.“ (důraz doplněn soudem).
42. Z obsahu zadávací dokumentace tak jednoznačně vyplývá, že žalobkyně požadovala multilicenci pouze ve vztahu k uživatelům, zatímco licence k lůžkům měly být poskytnuty individuálně. Tento požadavek byl dále výslovně potvrzen ve vysvětlení zadávací dokumentace č. 3, kde žalobkyně na přímý dotaz uchazeče uvedla, že požaduje „**multilicenci pro uživatele a licence pro 9 lůžek**“, přičemž cena za rozšíření o další lůžka je specifikována v příloze č. 4. Tímto způsobem žalobkyně jasně vymezila licenční model, který odpovídal jejím provozním a smluvním potřebám. Argumentace žalobkyně, že zadávací dokumentace umožňovala i jiný způsob licencování (např. multilicenci na lůžka), proto neobstojí, neboť je v rozporu s výslovným zněním vysvětlení.
43. Žalobkyně ve své odpovědi na dotaz č. 8 výslovně uvedla, že „**požaduje multilicenci pro uživatele a licence pro 9 lůžek**“. Z jazykového hlediska je zde klíčové použití množného čísla „licence“ ve vztahu k „9 lůžkům“. Tento plurálový tvar („licence“ namísto „licenci“ v jednotném čísle) jednoznačně naznačuje, že se nejedná o jednu společnou licenci (např. multilicenci) pokrývající všechna lůžka, ale o více samostatných licencí, přičemž každá z nich se vztahuje k jednomu konkrétnímu lůžku.
44. Tento výklad je dále podpořen i tím, že žalobkyně v odpovědi na dotaz č. 9 výslovně odmítla, že by měla povinnost přizpůsobit licenční model požadavkům dodavatelů, a zdůraznila, že počet lůžek je „dán objektivním smluvním ujednáním“. To znamená, že žalobkyně vědomě zvolila model individuálních licencí na lůžka, který odpovídá jejímu provoznímu nastavení a potřebám, a nikoliv model multilicencí, který by mohl být výhodnější pro některé dodavatele.
45. Z těchto důvodů je zřejmé, že zadávací dokumentace i její následná vysvětlení jednoznačně vymezují požadavek na samostatné licence pro jednotlivá lůžka, nikoliv možnost volby mezi individuálními licencemi a multilicencí. Použití množného čísla „licence“ ve spojení s

konkrétním počtem lůžek (9) tak není náhodné, ale má významový dopad, který potvrzuje závěr soudu. Ani argumentace žalobkyně ohledně možného rozšíření o více lůžek a nezapočítání ceny do celkové hodnoty, kdy takový údaj se vztahoval pouze na případy, kdy šlo o jednotlivé licence, nikoliv multilicenci, není způsobilý zvrátit shora uvedené závěry, neboť nic takového ze zadávací dokumentace a jejího vysvětlení neplyne. Z pouhého konstatování v příloze č. 4 zadávací dokumentace: „[ú]častník uvede cenu za další připojené lůžko a 20 připojených přístrojů (nezapočítává se do celkové ceny)“ nelze k takovému závěru dospět. Z přílohy č. 4 zadávací dokumentace – cenová kalkulace neplyne, že uvedení ceny za další připojené lůžko je fakultativní.

46. Soud proto uzavírá, že žalobní námitka chybného výkladu požadovaných multilicencí/licencí vztahující se ke Zjištění A.1 je nedůvodná, neboť z obsahu správního spisu (jehož součástí je i dokumentace zadávacího řízení) plyne, že žalobkyní byly požadovány licence na jednotlivá lůžka, nikoliv možnost licence na jednotlivá lůžka či multilicence.
47. Nad rámec shora uvedeného soud konstatuje, že obsahově shodná argumentace byla žalobkyní uplatněna již v podaných námitkách proti Opatření, přičemž ministr se s touto námitkou řádně a komplexně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jelikož soud považuje toto vypořádání ze strany ministra za věcně správné a zákonné, ve zbytku odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10 a ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12 atd.).
48. Žalobkyně dále ke Zjištění A.1 namítala, že řešení, které požadovala, mohlo realizovat více potenciálních dodavatelů. Žalobkyně rovněž uplatnila související námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečného vypořádání se ministra s argumentací žalobkyně, neboť z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, proč správní orgán nepovažuje vyjádření společnosti medisap s. r. o. za relevantní.
49. Soud se předně zabýval otázkou žalobkyní namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
50. V napadeném rozhodnutí na str. 10 ministr uvedl, že „[z] přiložené prezentace v této věci opět nelze stanovit žádné podpůrné závěry, které by potvrzovali tvrzení příjemce, a to, že by společnost Philips [řešení Philips nabízené společností SNT Plus s. r. o. – poznámka soudu] nabízela klinický informační systém odpovídající zadávacím podmínkám, tedy pro uvedené zjištění, že by toto řešení splňovalo politiku licencí po jednotlivých lůžkách.“ Dále na str. 13 napadeného rozhodnutí ministr uvedl, že „[s]tejně tak vyjádření společnosti medisap s. r. o., které příjemce přiložil jako přílohu svých námitek, nelze vzít s ohledem na výše uvedené v potaz, avšak je potřeba uvést, že dle informací poskytovatele dotace i přes svoje tvrzení o tom, že se tento konkrétní dodavatel necítil diskriminován, nemohla společnost medisap s. r. o. splnit všechny požadavky tak, jak byly v zadávacím řízení nastaveny.“

51. Ministr v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobkyně stanovila diskriminační zadávací podmínky tím, že požadovala licencování klinického informačního systému po jednotlivých lůžkách, což podle něj zvýhodnilo konkrétního dodavatele – vybraného dodavatele Medsol s. r. o. Tento závěr však není podložen žádnou konkrétní analýzou trhu, srovnáním dostupných řešení ani jinými objektivními údaji. Není zřejmé, jak ministr ověřil, že uvedený požadavek mohl splnit pouze jeden dodavatel, a proč nebyly zohledněny důkazy předložené žalobkyní.
52. Žalobkyně ve svých námitkách doložila prezentaci řešení společnosti SNT Plus s. r. o. (řešení Philips) a odkázala na vyjádření společnosti Medisap s. r. o. Ministr však tyto důkazy bez dalšího odmítl s odůvodněním, že z nich nelze dovodit žádné konkrétní závěry. Takové hodnocení je zcela nedostatečné – správní orgán je povinen se s důkazy vypořádat konkrétně a přesvědčivě, nikoli je paušálně odmítnout bez vysvětlení, proč nejsou způsobilé vyvrátit závěry uvedené v Opatření. Pokud ministr ze spisu a předložených důkazů neměl dostatek informací k učinění jednoznačného závěru, měl v souladu se zásadou materiální pravdy postupovat tak, aby skutkový stav zjistil co nejúplněji. V tomto případě měl například oslovit žalobkyní označeného dodavatele SNT Plus s. r. o. a ověřit, zda je tento schopen nabídnout řešení odpovídající zadávacím podmínkám.
53. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, „[z] odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“ Z právní věty výše uvedeného rozhodnutí zároveň vyplývá, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
54. Z výše uvedených důvodů je zřejmé, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečné skutkové ani právní odůvodnění, nehodnotí relevantní důkazy a neumožňuje ověřit, zda byly závěry učiněny na základě objektivních a ověřitelných skutečností.
55. Rovněž dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2025, č. j. 1 As 272/2024-49, „[p]ovinnost správního orgánu vést správní spis [§ 17 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „spr. ř.“)] je klíčovým prvkem ochrany procesních práv účastníků řízení a účinného přezkumu správních rozhodnutí. Je proto nezbytné, aby ve správním spise byly založeny všechny podklady, ze kterých správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel. Jen tak lze v rámci přezkumu správních rozhodnutí ověřit, že správní orgán náležitě zjistil rozhodný skutkový stav a nerozhoduje svévolně.“ Ze správního spisu v projednávané věci ovšem není zřejmé, zda správní orgán provedl průzkum trhu, oslovil potenciální dodavatele, nebo zda zvolil jiný způsob, jakým dospěl k závěru o jediném možném – vybraném dodavateli.
56. Naproti tomu žalobkyně předložila k námitkám proti Opatření vyjádření společnosti Medisap s. r. o., ze kterého je zcela evidentní, že by uvedená společnost požadavky splňovala, ale o účast ve veřejné zakázce neměla z důvodu naplnění výrobních kapacit a předpokládané ceny systému zájem. Konkrétně společnost Medisap s. r. o. uvedla, že „[t]echnická specifikace PDMS, kterou jste použili pro VZ, nás nediskriminovala. Důvodem, proč jsme se neúčastnili VZ,

byla předpokládána cena systému, která byla příliš nízká a zároveň jsme nebyli schopni realizovat tento projekt v požadovaném termínu, díky naplnění našich kapacit realizátorů.“

57. K podané žalobě žalobkyně rovněž doložila vyjádření společnosti SNT Plus s. r. o. ke skutečnostem, jež existovaly v době zadávacího řízení na veřejnou zakázku. Z uvedeného vyjádření ředitele pro rozvoj společnosti SNT Plus s. r. o., které soud při ústním jednání provedl jako důkaz, plyne, že společnost SNT Plus s.r.o. v době zadávacího řízení na veřejnou zakázku nabízela „licence na lůžko (tj. počet lůžek JIPu = počet licencí ICCA).“ Prostřednictvím uvedené listiny tak došlo k vyjasnění prezentace doložené žalobkyní již k námitkám proti Opatření.
58. Na základě shora uvedených úvah dospěl soud k závěru, že předmětná část napadeného rozhodnutí týkající se Zjištění A.1 trpí závažnými vadami, neboť závěry správního orgánu o existenci pouze jednoho dodavatele, který je schopen dostát požadavkům uvedeným zadávacím řízením na veřejnou zakázku, nemají oporu ve správním spisu. Nadto žalovaný v rámci Zjištění A.1 navázal svůj závěr o diskriminačních zadávacích podmínkách právě na existenci jednoho možného dodavatele, a to právě vybraného dodavatele Medsol s. r. o. Napadené rozhodnutí je v tomto směru rovněž nepřezkoumatelné, neboť ministr odmítl důkazy a námitky předložené žalobkyní pouhým paušálním tvrzením o jejich irelevantnosti. Druhá část žalobní argumentace vztahující se ke Zjištění A.1 je proto důvodná.
59. Nad rámec nepřezkoumatelnosti namítané žalobkyní, kdy soud shledal část odůvodnění Zjištění A.1 nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, vypořádal soud i žalobní tvrzení vztahující se ke Zjištění A.2. Jelikož nepřezkoumatelností byla stížena pouze část rozhodnutí (odůvodnění části Zjištění A.1), kterou lze oddělit od ostatních částí napadeného rozhodnutí (odůvodnění Zjištění A.2), lze přezkoumat ty závěry žalovaného, které nejsou zasaženy nepřezkoumatelností. Jak konstatoval NSS, „[d]ůvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky krajský soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).
60. Soud se proto dále zabýval námitkami vztahujícími se ke Zjištění A.2, ve kterém bylo žalobkyní vytknuto požadování nepřiměřených podmínek technické kvalifikace. Žalobkyně v rámci zadávací dokumentace (str. 8) u vedoucího realizačního týmu (1 osoba) požadovala, aby se podílel: „[n]a realizaci alespoň 2 referenčních projektů spočívajících v dodávce a implementaci klinického informačního systému jako zdrav. prostředku třídy II pro ARO/JIP s finančním rozsahem každého provedeného projektu ve výši alespoň 5.000.000,- Kč bez DPH.“
61. Žalobkyně v podané žalobě a rovněž v námitkách proti Opatření argumentovala rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2021, sp. zn. 29 Af 63/2020, podle něhož „nelze po zadavateli požadovat, aby připustil účast dodavatele, jehož zaměstnanci se budou v průběhu plnění veřejné zakázky něco „doučovat“. Je naopak pochopitelné, že **při zadávání veřejné zakázky pro zadavatele zásadního charakteru tento stanoví přísnější kritéria kvalifikace a bude požadovat doložení dispozice s osobou, která již požadovanými vlastnostmi disponuje.**“ Tento rozsudek následně obstál v rámci přezkumu u Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 15. 12. 2022, č. j. 2 As 101/2021-52, konstatoval, že „nelze bez posouzení okolností případu shledat určité nastavení zadávacích podmínek a priori nezákonným.“ (důraz doplněn soudem).

62. Ministr označil žalobkyní označenou judikaturu za nepřiléhavou, neboť v tam posuzované věci byla technická kvalifikace vedoucího projektu ve vztahu k předpokládané hodnotě veřejné zakázky stanovena přibližně ve výši 10 % předpokládané hodnoty veřejné zakázky, avšak v nyní projednávaném případě se jedná o více než 56 % předpokládané hodnoty veřejné zakázky.
63. Soud se ztotožnil s argumentací žalobkyně, která nesouhlasila s postupem žalovaného, spočívajícím ve vynásobení finančního limitu jedné referenční zakázky počtem požadovaných referencí. Nelze totiž tvrdit, že požadavek reference dvou zakázek s minimální hodnotou 5 000 000 Kč je totéž jako reference jedné zakázky s hodnotou 10 000 000 Kč. Finanční limit referenční zakázky ve výši cca 28 % předpokládané hodnoty zadávané veřejné zakázky tak skutečně nebylo možné považovat za excesivní. Jak správně uvedla žalobkyně, hodnota jednotlivé zakázky je důležitá s ohledem na její složitost, počet takových zakázek je pak významný z hlediska zkušeností dané konkrétní osoby v realizačním týmu. Je proto nutné tyto dva aspekty požadované kvalifikace odlišovat, a to zejména v návaznosti na posouzení okolností daného případu.
64. Rovněž dle komentářové literatury je možné vymezit požadavky jak kvalitativně (obsah – zde hodnota), tak kvantitativně (množství). Jak uvádí Komentář Milan Šebesta a kol. Zákon o zadávání veřejných zakázek, 2. vydání: „*kritéria technické kvalifikace mohou být často vůči některým (ne kvalifikovaným) dodavatelům de facto diskriminační v tom smyslu, že je budou limitovat v účasti na zadávacím řízení. Je vždy nezbytné (i s přihlédnutím k zásadě přiměřenosti) zvažovat, zda je tato diskriminace (limitace) oprávněná (legitimní, což při oprávněném stanovení technické kvalifikace bude) s ohledem na předmět veřejné zakázky a nastavenou úroveň daného kritéria technické kvalifikace, nebo se jedná o diskriminaci neoprávněnou, tedy zakázanou, a to bez ohledu na to, zda se jedná o případ diskriminace zjevné či skryté (např. ve formě kumulace více požadavků na technickou kvalifikaci do jednoho požadavku, kdy standardně jsou tyto na trhu plněny dodavateli odděleně, nebo vymezení různých požadavků na technickou kvalifikaci tak, že právě jejich kombinace nedůvodně zužuje soutěž o veřejnou zakázku, ačkoli v samy o sobě mohou být splněny širokým spektrem dodavatelů). Konkrétní kritérium technické kvalifikace musí být stanoveno s ohledem na rozsah a složitost předmětu veřejné zakázky (§ 73 odst. 6). Primárně by tyto požadavky zadavatele měly souviset s nejdůležitější a nejpodstatnější částí předmětu veřejné zakázky, a to jak kvalitativně (co do obsahu), tak ve většině případů i kvantitativně (co do počtu).*“ (důraz doplněn soudem).
65. Vzhledem ke specifické povaze veřejné zakázky, jejímž předmětem je dodávka a implementace klinického informačního systému jako zdravotnického prostředku třídy II pro oddělení ARO a JIP, je zcela legitimní a odůvodněné, aby žalobkyně stanovila vyšší požadavky na technickou kvalifikaci klíčových členů realizačního týmu, zejména vedoucího tohoto týmu. Tato pracoviště, pro něž je předmět veřejné zakázky určen, představují vysoce specializovaná a kritická oddělení, kde jakákoli chyba v systému může mít přímý dopad na zdraví a životy pacientů. Z tohoto důvodu je nezbytné, aby osoba odpovědná za vedení implementace měla prokazatelnou zkušenost s obdobnými projekty, a to nejen z hlediska technické náročnosti, ale i z hlediska odpovědnosti za bezpečnost a kontinuitu zdravotní péče.
66. Otázkou zákazu diskriminace se zabýval rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152, kde konstatoval, že: „[z]ákaz diskriminace uvedený v § 6

*zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, zahrnuje jednak formu zjevnou, jednak formu skrytou. Za skrytou formu nepřipustné diskriminace je třeba považovati takový postup, kterým zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku nastavením technických kvalifikačních předpokladů **zjevně nepřiměřených ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky**, v důsledku čehož je zřejmé, že zakázku nemohou splnit někteří z potenciálních uchazečů, jež by jinak byli bývali k plnění předmětu veřejné zakázky objektivně způsobilými.“ (důraz doplněn soudem).*

67. Požadavek žalobkyně, aby vedoucí realizačního týmu doložil účast na realizaci alespoň dvou referenčních projektů obdobného charakteru, tedy dodávky a implementace klinického informačního systému jako zdravotnického prostředku třídy II pro ARO/JIP, každý v hodnotě minimálně 5 milionů Kč bez DPH, je dle závěru soudu přiměřený složitosti a rizikovitosti zakázky. Tento požadavek není samoučelný ani diskriminační, ale reflektuje potřebu zajistit, aby implementace systému proběhla bezchybně, efektivně a v souladu s přísnými normami pro zdravotnické prostředky.
68. Žalobkyně se rovněž zabývala možnostmi, jak lze uvedených požadavků dostat, včetně možnosti uplatnění zahraničních zkušeností. Žalovaný však bez bližších úvah, na základě prostého sečtení hodnoty dvou referenčních projektů, uzavřel, že takto stanovené podmínky jsou nepřiměřené a diskriminační.
69. Ze shora uvedené ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že přiměřenost požadavků na technickou kvalifikaci musí být posuzována ve vztahu ke složitosti a rozsahu předmětu veřejné zakázky. Na podkladě obsahu správního spisu proto nelze než uzavřít, že vyšší požadavky žalobkyně na technickou kvalifikaci vedoucího realizačního týmu byly nejen oprávněné, ale i nezbytné pro zajištění kvalitního a bezpečného plnění předmětu veřejné zakázky v oblasti, kde jakákoli chyba může mít fatální následky. Soud proto shledal Zjištění A.2 nezákonným a námitky k němu se vztahující důvodnými.

VIII. Závěr a náklady řízení

70. S ohledem na shora uvedené soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zčásti pro nezákonnost a zčásti pro nepřezkoumatelnost a vady řízení, kdy zjištěný skutkový stav nemá oporu ve správním spisu, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
71. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. V řízení měla plný úspěch žalobkyně, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení žalobkyně sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem za tři úkony právní služby.
72. Vyhláškou č. 258/2024 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, došlo s účinností ke dni 1. 1. 2025 ke zvýšení sazeb za úkony právní služby z 3 100 Kč na 4 620 Kč a ke zvýšení paušálních náhrad hotových výdajů z 300 Kč na 450 Kč. Dle čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb., „[z]a právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.“

73. Žalobkyni proto přísluší náhrada nákladů právního zastoupení v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč [převzetí věci, podání žaloby] podle § 11 odst. 1 písm. a), d) § 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve znění účinném do 31. 12. 2024, včetně 2 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024).
74. Žalobkyni dále přísluší náhrada nákladů řízení v rozsahu jednoho úkonu právní služby za 4 620 Kč [účast na jednání před soudem] podle § 11 odst. 1 písm. g), § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025, včetně jedné paušální náhrady hotových výdajů za 450 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025.
75. Jelikož zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení v rozsahu odměny za právní zastoupení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 493 Kč odpovídající této dani.
76. Za podanou repliku ze dne 26. 2. 2024 soud žalobkyni náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť tato obsahuje toliko shrnutí skutečností v žalobě již uvedených a nejedná se tak o účelné vynaložení nákladů řízení. Soud rovněž nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení za „další poradu s klientem přesahující jednu hodinu (online schůzka dne 24. 11. 2025)“, neboť zástupce žalobkyně nedoložil, že se porada s klientem uskutečnila a v jakém konkrétním časovém rozmezí. Ze zástupcem žalobkyně předložené pozvánky na online schůzku toliko plyne, že schůzka byla v prostředí MS Teams naplánována (na 24. 11. 2025 v čase 11.00 až 12.30 hod.), nikoli že skutečně proběhla a kdy konkrétně se klient ke schůzce připojil, resp. ji ukončil.
77. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 17 363 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den.
Zmeškání lhůty
k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. listopadu 2025

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu